

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 021745 18 Кж 3
Бања Лука, 21.3.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог Д.Д., због стицаја кривичних дјела тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 8. у вези са чланом 22. Кривичног законика Републике Српске и крађа из члана 224. став 1. истог закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Б.М. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 021745 18 К од 06.7.2018. године, у сједници вијећа, којој је присуствовао бранилац оптуженог, а у одсуству, уредно обавјештених републичког јавног тужиоца - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, Бања Лука и оптуженог, одржаној дана 21.3.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Д.Д., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 021745 18 К од 06.7.2018. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 021745 18 К од 06.7.2018. године, оглашен је кривим оптужени Д.Д., због стицаја кривичних дјела тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 8. у вези са чланом 22. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) година и крађа из члана 224. став 1. истог закона, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, па је, на основу одредбе члана 56. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 3 (три) мјесеца. На основу члана 59. КЗ РС, у изречену јединствену казну затвора је урачунато вријеме проведено у притвору од 19.12.2017. до 19.01.2018. године и

од 29.01.2018. до 26.3.2018. године. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 1.299,39 КМ и паушала у износу од 150,00 КМ. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени Б.Г. и Н.Ђ., са имовинскоправним захтјевом, упућени су на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат Б.М. из Б.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка. У жалби је садржан приједлог да се жалба уважи и оптуженом изрекне ослобађајућа пресуда или побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није поднесен.

У сједници вијећа, која је одржана, у смислу одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС, у присуству браниоца оптуженог, а у одсуству, уредно обавјештених републичког јавног тужиоца и оптуженог, у смислу става 4. цитиране законске одредбе, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код приговора и приједлога садржаних у образложењу.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, те по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Аргументима изнесеним у жалби, указује се на недостатке у образложењу побијане пресуде, тврдњом да првостепени суд није дао јасне разлоге из којих доказа је извео закључак да је оптужени починио кривична дјела за која је оглашен кривим том пресудом, ради чега је такво образложење контрадикторно само себи.

Наведени аргументи из жалбе, којима се сугерише на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1 тачка к) ЗКП РС, нису основани, јер онај облик те повреде, који жалба налази у недостацима образложења побијане пресуде и дефинише као нејасно образложење и противријечно само себи, цитираном законском одредбом, није прописано.

Надаље, жалбом се оспорава правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, указујући на противријечност исказа свједока Н.Ђ., М.Б. и Д.С., а све то у вези и са налазом вјештака саобраћајне струке В.С., чиме се, у коначном, оспорава правилност утврђења побијане пресуде да је оптужени, у односу на кривично дјело тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 8. у вези са чланом 22. КЗ РС, поступао са евентуалним умишљајем. На тим чињеничним приговорима, заснивају се аргументи из жалбеног основа повреде Кривичног закона, са аспекта правне квалификације дјела, тврдњом да се, у конкретном случају, ради о кривичном дјелу угрожавања јавног саобраћаја, а чињеница да је оштећени Н.Ђ. овлаштено службено лице, по ставу из жалбе, може представљати сам квалификаторну околност тог дјела и бити од значаја за одмјеравање казне.

Чињенична утврђења побијане пресуде, у односу на кривично дјело тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 8. у вези са чланом 22. КЗ РС, у ком дијелу се оспорава та пресуда, супротно приговорима изнесеним у жалби, су потпуна и правилна. Заснована су на доказима изведеним на главном претресу, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, те оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС и образложени како прописује одредба члана 304. став 7. истог закона. Таквим приступом у оцјени доказа, изведен је правилан закључак да је оптужени, на начин описан у изреци побијане пресуде, починио кривично дјело тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 8. у вези са чланом 22. КЗ РС.

Искази свједока, оштећеног Н.Ђ., те М.Б. и Д.С., супротно аргументима из жалбе, сагласни су у одлучним чињеницама и тврдњи да су, критичне прилике, као службена лица ПС Д., вршили послове хватања учиниоца кривичног дјела крађе моторног возила, извршеног исте вечери на штету Б.Г., да су након пријема пријаве да је то возило отуђено и понуђено на продају на ауто отпаду, те након информације о његовом кретању, лоцирали се службеним возилом на раскрсници локалних путева Б. - З. и У. – К.Г. У опису даљег слиједа критичног догађаја, од наилаaska отуђеног возила из правца мјеста У., којим је управљао оптужени, па све до удара тим возилом у оштећеног Н.Ђ., који је, као службено лице, покушао зауставити то возило дајући руком одговарајући знак, искази свих свједока су сагласни. Сагласни су и у опису позиције оштећеног на средишњем дијелу лијеве коловозне траке гледано из правца кретања оптуженог, те опису самог налета возом на тијело оштећеног, као и саобраћајно техничких услова, са аспекта објективне могућности уочавања оштећеног на коловозу.

Одређене несагласности у њиховим исказима, које се наглашавају у жалби (удаљеност оштећеног од паркираног службеног возила, позиција друга два службена лица, могућност уочавања наилаaska возила и преласка на лијеву страну коловоза), не могу довести у сумњу вјеродостојност исказа ових свједока у цјелини, јер се те разлике не односе на одлучне чињенице, и коначно, њихови искази налазе потпуну потврду у објективним доказима прибављеним приликом увиђаја на лицу мјеста, те налазу и мишљењу вјештака саобраћајне струке Војислава Суботића.

Позицију изванредно добрих визуелних перцепција, како то вјештак саобраћајне струке појашњава у налазу и мишљењу и на главном претресу, са аспекта прегледности равнoг пута у дужини од 160 метара од мјеста правца доласка моторног возила којим је управљао оптужени до самог мјеста удара у оштећеног, брзине кретања возила од 83.15 км/х и брзине налета на оштећеног од 78 км/х, на лијевој страни коловоза гледано у правцу кретања возила, на којој се налазио оштећени и предузимао радњу заустављања тог возила, настављање даље вожње све до слијетања са коловоза и удара у бетонски стуб, правилно цијени првостепени суд, те у цјелокупном понашању оптуженог критичне прилике, као и чињеници да је возило претходно отуђено и да је покушана продаја истог, правилно утврђује његов психички однос према дјелу у цјелини, дакле, и према посљедици и о томе даје ваљане разлоге у побијаној пресуди. Вожњом путничког моторног возила наведеном брзином, која му даје карактер

опасног средства, те ударом у тијело оштећеног, који је одбачен на асфалтну подлогу и услед удара и пада задобио бројне повреде виталних органа опасне по живот (прелом костију лобање, повреде можданог ткива, прелом ребра и раменог зглоба, повреде екстермитета,), оптужени је био свјестан да таквим својим радњама може изазвати смрт оштећеног и на такву последицу је пристао.

Тиме је, и по оцјени овог суда, критичне прилике, оптужени поступао са евентуалним умишљајем. За другачији закључак у погледу психичког односа оптуженог према дјелу у цјелини, дакле и последици, супротно аргумензима из жалбе, нема мјеста у спроведеним доказима. Сама чињеница, да је оптужени предузео радњу кочења непосредно прије удара у тијело оштећеног, у дужини од 2,85 метара, а која се наглашава у жалби, у конкретним околностима критичног догађаја, не доводи у сумњу правилност наведених закључака побијане пресуде.

Слиједом наведеног, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог из изреке побијане пресуде квалификоване као кривично дјело тешко убиство у покушају из члана 125. став 1. тачка 8. у вези са чланом 22. КЗ РС, ради чега су жалбени приговори о повреди Кривичног закона, са аспекта правне квалификације дјела, неосновани.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији у вези са тврдњом из жалбе да је изречена казна престога, налазећи да ти приговори нису основани.

Наиме, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, у складу са одредбом члана 52. став 1. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све околности од значаја за висину казне, и о томе дао ваљано образложене разлоге у побијаној пресуди.

У тој оцјени околности, правилан значај је дат утврђеним олакшавајућим околностима, које су, у својој укупности, оцјењене као особито олакшавајуће. Оптужени није осуђиван, млађе је пунољетно лице и те околности оправдавају ублажавање казне затвора испод границе прописане законом за кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 8. КЗ РС (казна затвора најмање 10 година или казна дуготрајног затвора). Слиједом тога, правилно је казна затвора за то дјело ублажена до оне границе коју је оцјенио првостепени суд, као потребну мјеру казне и утврдио за то дјело казну затвора у трајању од 7 (седам) година, а за кривично дјело крађа из члана 224. став 1. КЗ РС, утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, тако да је и јединствена казна затвора од 7 (седам) година и 3 (три) мјесеца, потребна мјера казне и у сразмјери са тежином дјела и степеном кривичне одговорности оптуженог, те представља нужну и потребну мјеру казне, којом ће се остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 43. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и специјалне превенције.

Како одбрана, током поступка пред првостепеним судом, није указала да би плаћањем трошкова кривичног поступка било доведено у питање издржавање

оптуженог и лица које је дужан да издржава, и тиме услова које прописује одредба члана 99. став 4. ЗКП РС, за ослобађање обавезе накнаде трошкова кривичног поступка, а у жалби нису приложени докази, нити су изнесене неке нове чињенице, за основаност у примјени цитиране законске одредбе, то је без основа жалба у дијелу одлуке о трошковима кривичног поступка.

У завршном дијелу образложења жалбе је наведено да одбрана, само из крајњег опреза, сматра да Републичко јавно тужилаштво нема надлежност за поступање код оваквих дјела, а што је овај суд испитао, са аспекта стварне надлежности Окружног суда у Бањој Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облике привредног криминала, као суда првог степена који је донио побијану пресуду. Наиме, чланом 13. став 1. Закона о сузбијању корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, прописана је надлежност Посебног одјељења тог суда, као надлежног суда на цијелој територији Републике Српске за кривична дјела прописана Кривичним закоником Републике Српске, међу којим је, под тачком 1. цитираног законског прописа, и кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 8. тог законика, за које је подигнута оптужница, Републичког јавног тужилаштва -Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бања Лука, број Т12 1 КТ 0000538 17 од 23.3.2018. године.

Како, из наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, то је овај суд, примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић